

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 979/2019
08.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Павла Мушицког и Бошка Таланчевског, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1568/16 од 22.03.2019. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 133/19 од 04.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Павла Мушицког и Бошка Таланчевског, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1568/16 од 22.03.2019. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 133/19 од 04.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1568/16 од 22.03.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда, тако што му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 9) ЗКП, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 5.000,00 динара, на име судског паушала у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења на рачун Основног суда у Новом Саду, док других трошкова кривичног поступка и имовинско правног захтева није било.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 133/19 од 04.07.2019. године одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног АА, адвоката Павла Мушицког и Бошка Таланчевског, а пресуда Основног суда у Новом Саду К 1568/16 од 22.03.2019. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА, адвокати Павле Мушицки и Бошко Таланчевски, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 7) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи у целини побијане пресуде, на тај начин што ће према окривљеном одбити оптужбу да је извршио кривично дело за које се терети.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћених лица, благовремен и дозвољен.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА је неоснован.

Браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости истичу да су правноснажним пресудама против којих је поднет захтев учињене битне повреде кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 7) ЗКП и наводе да је ОЈТ у Новом Саду против окривљеног поднео оптужни предлог 04.08.2016. године због кривичног дела утаја из члана 207. став 6. у вези става 1. КЗ, који оптужни предлог је измењен дана 10.01.2018. године, на тај начин што је окривљеном стављено на терет кривично дело крађа из члана 203. став 1 КЗ. У вези са тим наводе да је у конкретном случају наступила застарелост кривичног гоњења окривљеног дана 15.05.2014. године, будући да се кривично дело утаја из члана 207. став 6. у вези става 1. КЗ гони по предлогу оштећеног за кривично гоњење, а који предлог се сходно члану 53. ЗКП подноси у року од 3 месеца, при чему у моменту подношења оптужног предлога у списима предмета није постојао предлог оштећеног за кривично гоњење, а самим тим ни оптужба овлашћеног тужиоца. У вези са истакнутим повредама одредаба кривичног поступка, браниоци окривљеног истичу да је првостепени суд у конкретном случају пропустио да поступи у складу са чланом 502. и 503. ЗКП.

Супротно изнетим наводима, Врховни касациони суд налази да правноснажним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 7) ЗКП, обзиром да у конкретном случају није наступила застарелост кривичног гоњења, а тако није учињена ни повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, браниоци окривљеног АА, истицали су и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу

пресуде је дао јасне и довољне разлоге за свој закључак да у конкретном случају нису повређене одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, а у вези са тим ни одредба члана 438 став 1 тачка 1) ЗКП, обзиром да из списка предмета неспорно произилази да је оштећени ББ поднео кривичну пријаву, а да се сходно члану 53. став 3 ЗКП сматра да је оштећени поднео предлог за кривично гоњење ако је поднео кривичну пријаву (страна 4. став 2. другостепене пресуде), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену навода захтева бранилаца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер је иста образложена чињенично наводима да код окривљеног критичном приликом није постојала намера прибављања противправне имовинске користи, што представља чињенично утврђење суда и као такво не представља законом дозвољени разлог у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**